

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok III.

Nr. 34.

Kraków, wtorek 11 lutego 1941 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 zł z odnośnikiem do domu 5 zł. Na prowincję dopłata porta. Konto czekowe: Warszawa 658

Amerykańska krytyka ustawy

o pomocy dla Anglii.

Głosy dwóch wybitnych lotników amerykańskich.

(=) Nowy Jork, 10 lutego. Pułkownik Lindbergh złożył przed komisją zagraniczną senatu dłuższe orzeczenie w sprawie projektu ustawy o pomocy dla Anglii.

Oświadczył on, że w razie, gdyby Ameryka miała zostać kiedyś zaatakowana, wówczas odpowiedzialność spadnie na tych, którzy amerykańskie materiały wojenne wysłali za Ocean. Jest faktem dowiedzionym, że lotnictwo amerykańskie znajduje się w położeniu godnym szacunku, armia amerykańska jest zbrojona, a flota wymaga na gwałt poprawy stanu uzbrojenia.

Budowanie na zwycięstwo Anglii jest sprzeczne z zasadą bezpieczeństwa Stanów Zjednoczonych, ponieważ nadzieje takiego zwycięstwa są niezwykle wątpliwe. Z tego powodu jest przeciwnikiem ustawy o pomocy dla Anglii, stanowi ona bowiem aprobatę dla polityki, prowadzącej do przegranej wojny, a nadto do najgorszej dyktatury we własnym kraju.

Mówca nie sądzi również, aby pomoc ze strony Stanów Zjednoczonych mogła zapewnić Anglii przewagę nad Niemcami. Lindbergh nazwał Niemcy „Naturalną europejską potęgą lotniczą”. Nie sądzi on również, aby amerykańska flota powietrzna, w połączeniu z lotnictwem brytyjskim, mogła, operując z małej powierzchni wysp brytyjskich, walczyć na równych warunkach jak niemiecka flota powietrzna, która dysponuje niezliczonymi bazami na całym kontynencie. Ponadto Stany Zjednoczone byłyby zmuszone przewozić przez Ocean swoje samoloty, ludzi, materiały pędne i materiał wojenny, przyczem ich okręty byłyby narażone nieustannie na nieprzyjacielskie bomby i torpedy.

„Nasza polityka, jaką uprawiamy w tej chwili” — oświadczył Lindbergh — „wychodzi z założenia, że Anglia wygra wojnę. Ja osobiście jestem zdania, że Anglia nie jest w stanie wygrać wojny. Jeżeli jej się ta wojna nie uda i jeżeli nasza pomoc nie będzie w stanie zapewnić Anglii lepszego położenia, co w przeciwnym wypadku byłoby możliwe, wówczas będziemy odpowiedzialni za niepotrzebne przedłużenie wojny, a zwłaszcza rozlew krwi i spustoszenia, jakie w dalszym ciągu będą szerzone w Europie”.

W dalszym ciągu Lindbergh oświadczył, że w czasie incydentu polskiego, Anglia i Francja miały jedyną sposobność do odroczenia wypowiedzenia wojny do czasu postawienia na właściwej ścieżce sił zbrojnych. W chwili, kiedy Anglia i Francja wypowiadały wojnę Niemcom, kraje te nie miały najmniejszych widoków zwycięstwa Polse z pomocą. Lindbergh już wtedy reprezentował pogląd, że wojna oznacza dla Anglii i Francji katastrofę. „Francja, katastrofa ta już spotkała, a sądzę, że to samo spotka też i Anglię”.

Na pytanie senatora Thomasa, Lindbergh podkreślił, że gdyby Francja nie liczyła na przystąpienie Ameryki do wojny, nie liczyłaby również na pomoc i ewentualne wojska ze Stanów Zjednoczonych i nie wypowiedziałaby wojny Niemcom w czasie, kiedy była jeszcze w toku swoich własnych przygotowań. Według zdania Lindbergha, również dyplomaci amerykańscy zachęcali bezpośrednio do wojny. Również stanowisko prasy amerykańskiej przyczyniało się do wzrostu nadziei na pomoc ze Stanów Zjednoczonych i zachęcało Anglię do kontynuowania wojny.

— Znany amerykański lotnik i publicysta, major Williams, przemawiając na komisji zagranicznej senatu, zarzucił rządowi Stanów Zjednoczonych planowe pozabawianie floty i armii amerykańskiej ich najlepszych samolotów celem udzielenia pomocy Anglii.

W ten sposób uniemożliwia się dostateczną rozbudowę floty powietrznej Stanów Zjednoczonych. W rezultacie lotnictwo amerykańskie znajduje się dziś na poziomie godnym szacunku.

Williams, atakując ustawę o pomocy dla Anglii, nazwał ją „samobójstwem amerykańskiego standardu życiowego”.

Z jednej strony rząd osłabia siły bojowe Stanów Zjednoczonych, z drugiej zaś rozpowszechnia się panikarskie plotki na temat niebezpieczeństwa inwazji i wtrąca się do spraw wewnętrznych narodów europejskich i azjatyckich. Ameryka powinna zakazać plotek na temat niemożności uniknięcia wojny i zrozumieć, że istnieją obszary znajdujące się poza obrębem kontroli armii i floty Stanów Zjednoczonych. Dopiero kiedy Ameryka będzie w dostatecznym stopniu uzbrojona dla własnej obrony, on, tj. Williams, zgodzi się na oddanie samolotów obcym narodom.

Mówca oświadczył, że przed trzema laty zakomunikował obecnemu ministrowi rozbudowy lotnictwa Beaverbrookowi pewne szczegóły dotyczące niemieckiej floty powietrznej.

Beaverbrook odpowiedział wówczas, że robi się zbyt wiele hałasu około bombowców, które „Anglicy zmiażdżą swoją artylerią przeciwlotniczą”.

Williams oświadczył dalej, że odpowiedział wówczas Beaverbrookowi następująco: „Jeżeli będziecie zwalniać niemieckie lotnictwo w jego obecnej sile, co teraz macie, to może was to kosztować imperium i dożyjecie jeszcze swej klęski”.

Na pytanie senatora Nya, Williams, podobnie jak Lindbergh, oświadczył, iż nie wierzy w zwycięstwo Anglii.

* * *

Izba reprezentantów przyjęła projekt ustawy w sprawie pomocy dla Anglii 260 głosami przeciw 165. Przedłożenie odesłano następnie do senatu.

Stany Zjednoczone skonfiskowały złoto francuskie.

(=) Nowy Jork, 10 lutego. Sędzia najwyższego trybunału w Nowym Jorku zarządził przejściową konfiskatę, złożonych w bankach Stanów Zjednoczonych, zapasów złota na sumę 260 milionów dolarów, stanowiących własność Banku Francuskiego.

W kołach politycznych i gospodarczych wywołał fakt ten olbrzymią sensację, a to tembardziej, iż konfiskata została zarządzona skutkiem wniosku, bawiącego w Stanach Zjednoczonych nadzwyczajnego pełnomocnika belgijskiego rządu emigracyjnego w Londynie, mianowicie b. premiera rządu belgijskiego Georges Theunisa.

Wniosek ten miał na celu prawdopodobnie zabezpieczenie pretensji belgijskiego Banku państwowego do Banku Francuskiego. Jako umotywowanie pretensji podał Theunis, że po okupowaniu Belgii przez wojska niemieckie, belgijski bank państwowy przewoził posiadany zapas złota na sumę około 260 milionów dolarów do Francji, składając go w depozycie Banku Francuskiego.

Następnie ładunek złota belgijskiego, jeszcze przed wkroczeniem niemieckich wojsk do Paryża, przewieziono pośpiesznie do Bordeaux. Czynione następnie starania ze strony zbiegłego do Londynu gubernato-

ra belgijskiego banku państwowego, o pozyskanie skarbcza ze złotem i przetransportowanie go do Londynu — w tym celu miało wysłać do Bordeaux brytyjski krawczyk — spotkały się z ostrym sprzeciwem kompetentnych władz francuskich, które nie uważały za stosowne wydać powierzone im złoto Anglikom, względnie przez nich opartym członkom belgijskiego rządu emigracyjnego.

Jak następnie Theunis poinformował, zapas złota miał zostać przewieziony na pokładzie pewnego statku francuskiego do Dakaru, a obecnie, rzekomo na skutek zarządzenia rządu francuskiego, miał być przetransportowany do Marsylii.

Przeprowadzona przy pomocy nowojorskiego sądu niespodziewana konfiskata zapasów francuskiego złota, złożonych w bankach Stanów Zjednoczonych, które łącznie z innymi francuskimi kontami i kredytami w Stanach Zjednoczonych uchodzić mają, stosownie do dyspozycji Roosevelta, za kapitały „zamrożone” — stanowi pewnego rodzaju wznowienie wysiłków angielskich i belgijskich emigrantów, mających na celu umożliwienie dopływu zarówno złota z belgijskiego banku państwowego, jak i odpowiedniego ekwiwalentu dla Wielkiej Brytanii.

Największe transakcje w historii odbywają się w U. S. A.

Nowy Jork, 10 lutego. Olbrzymie wydatki, jakie pociąga dla Anglii obecna wojna, odbiły się na angielskim stanie posiadania w Stanach Zjednoczonych.

Donosiliśmy już o konieczności zlikwidowania licznych towarzystw, będących w posiadaniu angielskim. Obecnie dowiadujemy się, że przybył do Stanów Zjednoczonych wydział likwidacyjny pod przewodnictwem członka dyrekcji banku angielskiego sir Edwarda Peacock, celem likwidacji pewnej części aktywów angielskich. Sferę finansową określają dokonujące się transakcje jako największe w dziejach nie tylko Ameryki, ale w ogóle świata. Donoszą, że większość aktywów angielskich przejęte zostaną przez 2 grupy banków, w których uczestniczy gubernator Nowego Jorku Herbert H. Lehmann, jako współwłaściciel banku „Lehmann Brothers”.

Niemcy zwalniają belgijskich jeńców wojennych.

Bruksela, 10 lutego. Zaledwie ukończono działania wojenne w zachodniej części kontynentu europejskiego, a już poszczególne belgijskie jeńcy wojenni powrócili do ojczyzny.

W kilka miesięcy po podpisaniu zawie-

szczenia broni dają tydzień za tygodniem transporty belgijskich jeńców wojennych do Brukseli i Antwerpii. W ostatnich dniach, po przerwie kilku tygodni, przybyło znowu kilka tysięcy belgijskich jeńców wojennych do swej ojczyzny. Jak do-

„Daily Mirror” o akcji Hitlera.

(=) Gsenna, 10 lutego. „Daily Mirror” pisze w jednym z artykułów wstępnych: W przeciwnieństwie do „New York Herald Tribune” oceniają Hitlera mniej po słowach, a raczej po czynach, bowiem te nie są takie nierozsądne. Nie możemy przejść do porządku dziennego nad jego rozrąpaną ciępliwością, jego niezmordowaną energią i jego zmysłem wykorzystania pomyślnych okazji. Możemy być przekonani, że Hitler nie poweźmie żadnego nieprzeżywanego kroku. Zbada on wszelkie możliwości i jeśli nadejdzie odpowiednia chwila, poweźmie decyzję.

noszą dzienniki belgijskie przed upływem bieżącego miesiąca ma być zwolnionych z niewoli jeszcze 25.000 jeńców.

Belgijska opinia publiczna, a zwłaszcza rodziny żołnierzy witają naturalnie powrót jeńców z wielką radością. Na uwagę zasługuje fakt, że pismo belgijskie „Pays Reel” podkreśla, iż nigdy dotychczas w dziejach nie było wypadku, aby jeńcy powracali do kraju przed podpisaniem układu pokojowego.

Zarządzenie zwolnienia jeńców belgijskich zanim jeszcze doszło do podpisania układu pokojowego przypomina, że po wojnie światowej mocarstwa koalicyjne długo zwlekły ze zwolnieniem jeńców niemieckich. Obecne postępowanie władz niemieckich jest więc w tym wypadku diametralnie odmienne od postępowania władz koalicyjnych i dowodzi istotnego zrozumienia potrzeb podbitych przez Niemców narodów. Aczkolwiek Niemcy nie mają najmniejszego obowiązku zwalniania już dzisiaj jeńców, to jednak zwalniają ich, choć nie wszystkich, to jednak w każdym razie przeważną ilość.

Nowe demonstracje studentów włoskich.

(S) Rzym, 10 lutego. W wielu miastach włoskich powtórzyły się w ub. sobotę liczne masowe demonstracje studentów włoskich przeciwko angielskiej propagandzie. W Ankonie i Syrakuzach studenci przeszli na czele swych profesorów ulicami miast, śpiewając pieśni narodowe, oraz dając okrzykami wyrazy swego oburzenia, a równocześnie poczucia pewności i wiary w zwycięstwo mocarstw ośi.

Generał Ironside — baronem of Archangelsk.

(=) Nowy Jork, 10 lutego. Sprawozdawca „New York Post” Stoneman donosi z Londynu o udzieleniu generałowi Ironside szlachectwa, mianowicie nadano mu tytuł Barona Ironside of Archangelsk.

Okoliczność ta spowodowała w kołach dyplomatycznych prawdziwą burzę, ponieważ tytuł Ironside'a przypominał na dzieje brytyjskiej ekspedycji syberyjskiej w roku 1919, mającej na celu niesienia pomocy białogwardystom.

Angielscy lotnicy nad Bernem.

Berno, 10 lutego. W sobotę w południe zarządzono 10-minutowy alarm lotniczy. Z kierunku lotu maszyn, dotychczas nie zidentyfikowanych, można jednak z dużą pewnością twierdzić, że chodziło tu o lotników angielskich, którzy ponownie naruszyli neutralność Szwajcarii.

Środki ostrożności w gmachu Foreign Office.

(=) Berne, 10 lutego. Anglicy ogarnięci są całkowicie obawami inwazji, co uewnętrznia się również w drobnych napozór sprawach.

Oto „Daily Telegraph” informuje, że w Foreign Office wydano dyktando ostrzeżenia, dotyczące ochrony ważnych dokumentów. Wozni i osoby przenoszące dokumenty z jednego departamentu do drugiego będą otoczeni szczególną opieką, zaś ubikacje, w których przechowywane są ważne papiery, znajdować się będą pod stałą i ścisłą kontrolą.

Prawdopodobnie żywi się obawy o to, iż Niemcy spadochroniarze, o których w angielskich komunikatach informuje się, iż występują w różnego rodzaju ubraniach, będą się starali po wylądowaniu zawiadnąć przedewszystkiem aktami Foreign Office.

Rzeczywistość i fantazja w brytyjskich sprawozdaniach wojennych.

(=) Berlin, 10 lutego. „Niemieckie Biuro Informacyjne” w Berlinie donosi:

„Niemiecki komunikat wojenny z 6 lutego o wielkiej bitwie powietrznej nad wybrzeżem Kanału La Manche jest zwięzły i jasny. Stwierdza on, że próba nieprzyjaciela wtargnięcia przy pomocy licznych fal samolotów bojowych pod ochroną myśliwców nad terenem okupowanym nad Kanałem La Manche, zakończyła się w skutek natychmiastowej akcji obrony przeciwlotniczej, poczem stwierdza krótko i wesoło: „Nieprzyjaciół stracił 17 samolotów, z których 14 zestrzeliły myśliwce, trzy zaś zostały zniszczone przez artylerię przeciwlotniczą”.

Tymczasem jak przedstawia tę walkę w wielkim stylu brytyjska wojenna służba informacyjna? Jedna z rozgłośni angielskich przyniosła w nocy na 6 lutego pierwszy krótki komunikat o tem wydarzeniu. Przyznała ona, że nad Wielką Brytanią i terenami okupowanymi odbyła się „gorąca walka” w chwili, kiedy bombowce brytyjskie eskortowane przez myśliwce „rozpoczęły atak na teren nieprzyjacielski”.

Komunikat ryzykuje następnie twierdzenie, że Niemcy stracili prztem dwa bombowce i dwa myśliwce, a na marginesie przyznano się skromnie, że własne straty wynosiły 5 myśliwców.

Cyfrę tę z tego powodu nie mogą odpowiadać prawdzie, ponieważ w powyższej walce powietrznej „niemieckie bombowce” wogóle nie brały udziału, gdyż jak wiadomo obrona przed atakami powietrznymi jest wyłącznie zadaniem maszyn myśliwskich i artylerji przeciwlotniczej.

Ponadto brytyjska służba informacyjna samorzutnie podwyższyła następnego dnia cyfrę 5 utraconych własnych samolotów do 7-in, przychem wciąż jeszcze przemilała przeszło połowę utraconych własnych maszyn.

Celem podkreślenia niewielkiego znaczenia swego wielkiego ataku, który doznał kompletnego fiaska, radiostacja angielska sprowadziła do mikrofonu pewnego podpułkownika brytyjskiego floty powietrznej, uczestnika wielkiej wyprawy brytyjskich eskadr myśliwskich nad Francją.

Dalej jesteśmy od odmawiania brytyjskim lotnikom myśliwskim odwagi i zaciętości, ale w tym specjalnie wypadku panowie „Spitfire” okazali przecież zbyt wielką bezceremonialnością.

Eskadra — jak opowiadał wymieniony wyższy oficer — wystartowała w zupełnym porządku, następnie dostała się w ogień zaporowy nieprzyjacielskiej artylerji przeciwlotniczej, mimo, to w dalszym ciągu kontynuowała lot ku nakazanym sobie obiektom.

Niemieckie myśliwce wogóle nie wyleciały na spotkanie maszyn brytyjskich — opowiadał dalej komandor brytyjski — Poza eskadrami brytyjskimi na niebie nie było widać żadnych maszyn. Wszystko szło jak w zegarku. W czasie drogi powrotnej prelegent był zmuszony stoczyć nad Kanałem La Manche jeszcze jedną walkę powietrzną, ponieważ jeszcze raz zawrócił i przeleciał nad kanałem ponownie od połowy drogi.

W opisanym powyżej okresie czasu myśliwce niemieckie jednej tylko eskadry „Lützow” zestrzeliły 13 samolotów, czego zupełnie nie zauważył podpułkownik brytyjski, do czego sam się przyznaje. Angielscy lotnicy bojowi niewątpliwie wyrobili sobie własne zdanie o tego rodzaju obronie ze strony samolotów myśliwskich, ponieważ nie ulega wątpliwości, iż nie odnieśli wrażenia jakoby niebo było „zupełnie puste”. Jeżeli zaś chodzi o przebieg „z dokładnością zegarka”, to odnosi się to raczej do akcji myśliwców niemieckich, a nie brytyjskich.

Celem dania opinii publicznej pewnego zadośćuczynienia za ciężką porażkę, brytyjska flota powietrzna wysłała ponownie 7 lutego „fale bombowców” nad miasto Calais, o których ataku Reuter opubliko-

wał niezwykle dramatyczne sprawozdania. Tysiące ludzi miało obserwować ten atak z wybrzeży Kentu, a olbrzymie błyskawice nad pasmami mgieł miały rozświetlać horyzont. Do uszu obserwatorów miały dochodzić odgłosy olbrzymich detonacji, a przed oczyma rozbłyśkiwały krwawe łuny. Od siły eksplozji miały drżeć szyby w domach na wybrzeżu Kentu. Sprawozdanie utrzymywane w tym stylu musiało wywołać wśród słuchaczy, lub czytelników, tego sprawozdania wrażenie, jakoby całe wybrzeże Kanału La Manche zostało pogrzebane pod gruzami i popiołami.

W rzeczywistości sprawa wygląda zupełnie inaczej. Wprawdzie w nocy na 8 lutego było kilka nalotów brytyjskich bombow-

Ataki niemieckiego lotnictwa na lotniska i obiekty portowe na Malcie.

Berlin, 9 lutego. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje:

Pojedyncze samoloty bojowe zaatakowały skutecznie bombami ważne ze względów wojennych obiekty na wyspie brytyjskiej. Przy tej sposobności w pewnym mieście portowym na szczyście wybrzeżu wschodnim podpalono w lecie żniżnym kocioł gazowni. Bomby najcięższego kalibru trafiły w Anglii południowo-wschodniej w dworzec i urządzenia fabryczne. W pobliżu Dundee zniszczony został celnym trafieniem bomby mniejszy okręt handlowy.

W rejonie Morza Śródziemnego niemieckie lotnictwo zaatakowało wczoraj w godzinach wieczornych i nocnych falowymi nalotami lotniska Luca i Hal-Far, port handlowy Marsa Sirekko i urządzenia portowe w La Valetta na wyspie Malcie. Trafienia bombami zniszczyły hangary i koszary i spowodowały większe pożary.

Nieprzyjaciół zrzućł słabszymi siłami ostatniej nocy na wybrzeże Kanału bombę, nie wyrządzając godnej uwagi szkody.

Artylerię przeciwlotniczą zestrzeliła jeden nieprzyjacielski samolot.

* * *

Berlin, 10 lutego. Naczelna komenda armji niemieckiej komunikuje w dniu 9 lutego:

Pojedyncze samoloty bojowe skutecznie atakowały w dniu wczorajszym oraz w ciągu nocy ważne wojskowe obiekty na terenie Midland oraz Anglii południowo-wschodniej.

W rejonie morza Śródziemnego atakowało niemieckie lotnictwo w masowych atakach lotniska na wyspie Malcie jak również port La Valetta, obrzucając bombami ciężkiego kalibru schrony i domy składowe. Powstały tam znaczne pożary.

W ciągu ostatniej nocy nieprzyjacielskie samoloty w niewielkiej ilości, obrzuciły bombami dzielnicę mieszkalną w trzech

Bitwa w Cyrenajce.

Rzym, 9 lutego. Włoski komunikat wojenny z soboty brzmi następująco:

Główna kwatera armji włoskiej komunikuje:

Na froncie greckim na odcinku XI armji odparto nieprzyjacielski atak przy ciężkich stratach nieprzyjaciela, przychem szczególnie wyróżnił się 13 pułk piechoty. Włoskie lotnictwo bombardowało obiekty wojskowe w Preveza.

W dn. 5 i 6 szalała nadzwyczaj zacięta walka z ciężkimi własnymi stratami i nie mniej ciężkimi stratami nieprzyjaciela w ludziach i materiale. Wczorajem 6 lutego nieprzyjaciół obsadził Bengasi, które zostało opróżnione przez wojska włoskie, celem zaszczepienia włoskiej ludności tu-bylczej.

W Afryce wschodniej na odcinku pod Keren ożywiona obustronnie działalność artylerjska. Na granicy Sudanu pod Galla i Sidamo utarczki patroli. Oddziały włoskiego lotnictwa obrzuciły bombami obóz wojskowy nieprzyjacielski. W walce z nieprzyjacielskimi myśliwcami trzy samoloty angielskie zostały zestrzelone w płomieniach. Nieprzyjaciół podjął naloty na Keren, Hargeisa i Javello.

Popołudniu dnia 31 stycznia uzbrojony prom włoskiej marynarki wojennej, który był holowany na inne miejsce postoju, został zaatakowany przez nieprzyjacielską łódź podwodną, która otworzyła ogień w jego kierunku. Prom odpowiedział natychmiast żywo na ogień, przychem udało się mu trafić łódź podwodną. Mały holownik, który został trafiony podczas walki, stanął w płomieniach i zatonął. 48 ludzi z póród załogi w sile 67 ludzi, zostało uratowanych.

Ożywiona działalność włoskiego lotnictwa.

Rzym, 10 lutego. Włoski komunikat wojenny z niedzieli 9 lutego brzmi następująco:

Główna kwatera armji włoskiej komunikuje:

ców na wybrzeżu Kanału La Mancha. Jednak szkody wyrządzone przy tej sposobności nie stoją w żadnym stosunku do opisanych eksplozji, które miały wprawiać w drżenie domy na angielskim wybrzeżu Kanału.

W Boulogne wyrządzono jedynie pewne szkody w domach ludności cywilnej i zabito jedną osobę cywilną, w innem miejscu spowodowano jeszcze mniejsze szkody materialne. Niemiecka artylerja przeciwlotnicza zestrzeliła jeden samolot nieprzyjacielski.

To jest wszystko, co da się powiedzieć o tej potężnej ofensywie powietrznej, zaaranżowanej jak gdyby jakieś widowisko dla mieszkańców wybrzeża Kentu. Łuny od rakiet świetlnych, przy pomocy których lotnicy angielscy daremnie śledzili za obiektami do bombardowania były zdaje się najbardziej uderzającym zjawiskiem w tej nocnej iluminacji, na temat której puszczono w świat na falach eteru tyle bombastycznych słów.

miejsowościach na terenie Niemiec zachodnich.

Z liczby trzech samolotów, które zamierzano dokonać nalotu na Norwegię, zestrzelono dwa aparaty. Zaginęły dwa samoloty niemieckie.

Strącenie brytyjskiego samolotu.

(=) Oslo, 10 lutego. Angielski samolot typu „Lochead” zaatakował bezskutecznie koło zachodniego wybrzeża Norwegii niemiecką flotę połowiacych min.

Statki niemieckie, dzięki zręcznemu manewrowaniu uniknęły bomb, a równocześnie, pomimo niekorzystnych warunków atmosferycznych, wzięły samolot nieprzyjacielski pod skuteczny ogień obronny, uzyskując szereg celnych strzałów. Zaalarmowany samolot po zwycięskiej walce powietrznej stracił maszynę angielską do morza.

Wyjaśnienie w sprawie ostrzeliwania wybrzeży Francji.

(S) Berlin, 10 stycznia. Jedna z amerykańskich agencji publicystycznych doniosła na podstawie informacji uzyskanych za pośrednictwem brytyjskich władz wojskowych jakoby port Calais oraz znajdujące się na wybrzeżu kanału La Manche baterie niemieckiej artylerji dalekosiężnej były od miesiąca ostrzeliwane przez brytyjską artylerię dalekosiężną.

W sprawie tej donoszą z miarodajnych kół niemieckich co następuje:

„Dotychczas nie padł ani jeden pocisk na stanowiska niemieckiej artylerji dalekosiężnej, jak również nie zauważono, by od miesiąca było ostrzeliwane wybrzeże Kanału La Manche przez brytyjskie działa dalekosiężne. Stwierdzono natomiast jedynie pięć wypadków eksplozji granatów brytyjskich na całym odcinku wybrzeża Kanału La Manche”.

Na greckim froncie działalność o charakterze lokalnym. Włoskie lotnictwo bombardowało skutecznie w latach niskich nieprzyjacielskie pozycje oraz oddziały wojskowe. Podobnie atakowano niektóre obiekty baz nieprzyjacielskich w Prewesie i w Navarrino. W toku tej akcji zestrzelono jeden samolot typu Gloucester, oraz jeden typu PZL.

W zachodnim rejonie morza Śródziemnego zaatakowały trzy samoloty myśliwskie typu Hurricane jeden z włoskich samolotów wywiadowczych, przychem jeden z samolotów nieprzyjacielskich uległ zastrzeleciu.

Na terenie Afryki północnej walki o charakterze lokalnym na nizinie, leżącej na południe od Bengazi.

Na terenie Afryki wschodniej nieprzyjaciół ponowił ataki na odcinku Keren, które jednakże zostały odparte. Na froncie Somalijskim Włosi odparli kontratakami wypad nieprzyjaciela na włoskie pozycje.

Włoskie lotnictwo brało niezmierzony udział w tych walkach, przychem w niskich latach ostrzeliwało z karabinów maszynowych nieprzyjacielskie oddziały, oddziały pomocnicze i obiekty. Nieprzyjaciół czynił próby zaatakowania z powietrza miejscowości Asmara i Adi Ugri, które jednakże rozbiły się dzięki natychmiastowej interwencji włoskich myśliwców. W toku tej akcji kapitan Mario Visentini zestrzelił dwa samoloty, uzyskując tem samem swe 16 zwycięstwo powietrzne. Dalszy nieprzyjacielski samolot zestrzeliła artylerja przeciwlotnicza. Trzy samoloty włoskie nie powróciły.

Wczoraj popołudniu nieprzyjacielskie samoloty bombardowały włoskie porty lotnicze. Ofiar nie było — szkody nieznaczne.

W nocy z 7 na 8 lutego eskadry niemieckiego porpusu lotniczego, z widocznym skutkiem obrzuciły bombami lotniska na wyspie Malcie.

W nocy z 8 na 9 lutego powtórzyły oddziały niemieckiego korpusu lotniczego swo bombowe ataki na bazę na Malcie, przychem akcja ta odbyła się z niezwykłą gwałtownością i skutecznością.

700.000 bezrobotnych w Anglii.

(=) Berlin, 10 lutego. Według opublikowanej ostatnio informacji ze źródeł angielskich, liczba bezrobotnych na terenie Anglii wynosiła w dniu 31 stycznia br. równo 695.000.

Niebezpieczeństwo inflacji w Anglii.

(=) Londyn, 10 lutego. Kancelarz Skarbu Wielkiej Brytanji Sir Kingsley Wood na czwartkowym posiedzeniu Izby Gmin starał się wszelkimi siłami rozproszyć obawy społeczeństwa o możliwości inflacji, kiedy Izba uchwaliła projekt nowych kredytów rządowych w sumie 1,6 miliardów funtów.

Zwracając uwagę na to, iż suma dziennych wydatków Wielkiej Brytanji wynosi w chwili obecnej 12,5 milionów funtów, oświadczył Wood, że „sa to olbrzymie, wprost zawrotne sumy, pociągające za sobą poważne i ciężkie ofiary dla kraju, a jednocześnie niebezpieczeństwo inflacji”.

Most nad kraterem bombowym.

Sztokholm, 10 lutego. Ostatnio odbyło się w Londynie w obecności kierowniczych osobistości z zarządu City londyńskiego poświęcenie mostu, który został zbudowany nad wielką wyrwą spowodowaną przez bomby niemieckie.

Ten krater bombowy powstał przed 5 tygodniami w ten sposób, że bomba przebiła powłokę ziemi i dotarła do kolejki podziemnej. Jakkolwiek prasa londyńska nie wzmiankuje, o którą linię kolejki chodzi, to jednak należy przypuszczać, że jest to kolejka dzielnic Charing Cross. Nowozbudowany most posiada szerokość 5 m i zbudowany jest z drzewa. Służy on pieszym przechodniom, ale również dostosowany jest do ruchu samochodowego. Most ten zbudowany był przez pionierów angielskich w ciągu 4 tygodni.

Deklaracja pokojowa premiera Iraku.

(=) Istambul, 10 lutego. Premier Iraku generał Taha Elhashimi Pasza, powołany niedawno na to stanowisko, wygłosił w parlamencie przemówienie, w którym m. in. oświadczył, że najbardziej zbawienną dla kraju polityką będzie trzymanie się zdale od wojny. Związek z Anglią nie jest podstawą, by Anglia mogła się domagać udziału Iraku w działaniach wojennych.

Zogu chce służyć w armji greckiej

Berno, 10 lutego. „Gezette de Lousanne” donosi, jakoby exkról Ahmed Zogu czynił starania o przyjęcie go do służby w armji greckiej. Grecy mieli mu odmówić.

Pik. Donovan przybył do Jerozolimy.

(=) Bejrut, 10 lutego. Wysłannik prezydenta Stanów Zjednoczonych Roosevelta pik. Donovan ostatnio przybył do Jerozolimy. Ambasada francuska w Ankarze odmówiła mu udzielenia wizy przejazdowej przez francuski teren mandatowy.

Ciekawa audycja radiowa w Ameryce.

(=) Nowy Jork, 10 lutego. Jak informuje agencja Associated Press radiostacja amerykańskiego towarzystwa Columbia Broadcasting Corporation transmitowała z Berlina wywiad z porucznikiem-pilotem Eberhardem Jacobem, który brał udział w akcji powietrznej samolotów nurkowych na brytyjski lotniskowiec „Illustrious”.

Transmisja wyszła korzystnie. W związku z tem towarzystwo informuje, że w Nowym Jorku otrzymało od ok. 20 słuchaczy protesty przeciwko tej transmisji, ponieważ w ten sposób dezawuuje się Anglię. Protesty odnosiły się w szczególności do słów Jacoba, wyrażających jego przekonanie co do tego, że niemieckie lotnictwo i łódzie podwodne zniewolią Anglię do uległości.

Konferencja biskupów w Lyonie.

(=) Berno, 10 lutego. Z Vichy donoszą, że w Lyonie zebrał się na konferencję biskupi i arcybiskupi francuscy. Obradom przewodniczył Arcybiskup Lyonu i prymas Gallii, kardynał Berlier. Obrady są tajne i mają potrwać dwa dni.

Nowi komisarze prowincjonalni w Holandji.

Amsterdam, 10 lutego. Nowymi komisarzami prowincjonalnymi zostali mianowani: dla Utrechtu przywódca okregowy N. S. B. Mueller, znana osobistość z kół przemysłu holenderskiego, na Limburgie deputowany N. S. B. hr. Mrachant et d'Ansembourg, dla Holandji północnej należącej już do komisariatu Baeker.

Niepokoje w południowej Afryce.

Sztokholm, 10 lutego. Po zajęciach, jakie miały miejsce w Johannesburgu, wstrzymała władza wojskowa wszelkie urlopy dotychczas udzielane.

General Smuts premier południowej Afryki zwrócił się z ostrą naganą przeciwko członkom siły zbrojnej, którzy brali udział w mundurach w demonstracjach, które miały ostatnio miejsce. General Smuts zapowiedział, że w razie powtórzenia się tego rodzaju braku dyscypliny zarządzi odpowiednie ostre represje.

Współczesne sylwetki.

Mohammed Mahmud Pasza.

Rzym, 10 lutego. W związku ze śmiercią b. premiera egipskiego Mohammeda Paszy, zamieszcza prasa włoska krótko jego życiorys.

Zmarły premier przystąpił po dłuższym uczestnictwie w polityce do partji młodocześniejszej i występował zwłaszcza w ostatnich czasach energicznie przeciwko zbytniemu uciążliwemu wpływowi brytyjskim, jakkolwiek swego czasu był jednym z sygnatariuszy angielsko-egipskiej umowy. Mahmud Pasza, zrażony nie obserwowaniem przez Anglików podpisanej umowy i widząc coraz to nowe nadużycia swojej roli w Egipcie, wycofał się przedkro z rzędu polityków chcących współpracować z Wielką Brytanią. Zbliżywszy się do nacjonalistów, został wybrany przez ludność. Zmarły premier cieszył się zarówno u króla, jak też u narodu egipskiego wielkim poważaniem, a niezwykle duży wpływ posiadał wśród biednego ludu egipskiego.

Wiadomość o śmierci Mohammeda Mahmud Paszy wywołała w Egipcie zrozumiałą konsternację tak, że policja miejscowa musiała powziąć środki, aby uniemożliwić ewentualne manifestacje, gdyż ostatnie kilka wypadków zgonów wybitnych polityków egipskich utwierdziło opinię w przekonaniu, że zgony te nie pochodzą z naturalnych powodów.

Hiszpańsko-argentyńskie umowy gospodarcze.

Madryt, 10 lutego. Donosiliśmy już kilkakrotnie, że Hiszpania, przechodząca obecnie kryzys aprowizacyjny, zamierza zasilić swój rynek importem Argentyny. W tym celu prowadzi od dłuższego czasu pertraktacje z tym krajem. Chodzi w tym wypadku o import do 500.000 ton pszenicy i 120.000 buszli bawełny. Odnosna umowa między oboma krajami ma być podpisana w najbliższych dniach, natomiast drugi traktat handlowy dotyczący jeszcze większego importu jest obecnie opracowywany przez delegatów obu krajów.

Argentyna przeciwko angielskim zakusom.

Buenos Aires, 10 lutego. Wiadomość podana przez dziennik „La Prensa“ o żądaniu Anglii, opierającym się na umowach handlowych z klauzulą największego uprzywilejowania, aby angielskie okręty doznawały od rządu argentyńskiego tego samego traktowania jak okręty argentyńskie na rzekach krajowych, wzbudziło ogólne niezadowolone. Opinia publiczna nazywa postępowania Wielkiej Brytanii „arogancją“, gdyż dotykają one suwerenności Argentyny, dlatego też rząd kraju odrzucił angielskie propozycje. Prasa podkreśla, że gdyby Argentyna zgodziła się na tę pierwszą koncesję, musiałaby w dalszym ciągu pójść po tej samej linii, tracąc dalsze przywileje suwerenności.

Pakt nieagresji Peru-Chile.

Lima, 10 lutego. Do stolicy Peru przybył ostatnio minister spraw zagranicznych Chile Bianchi celem prowadzenia dalszych pertraktacji o zawarcie paktu nieagresji między oboma państwami.

Prasa obu krajów podkreśla, że w chwili obecnego przesilenia wojennego chodzi o dokonanie decydującego kroku, celem zapewnienia obu krajom pokoju.

Czescy katolicy solidaryzują się z drem Hachą.

(=) **Praga, 10 lutego.** Czeski dziennik katolicki „Lidove Listy“ omawia w artykule wstępnym stosunek katolików czeskich do nowego porządku w Europie, przy czym oświadcza, że czescy katolicy pragną wszystkimi swoimi siłami przyczynić się do umocnienia tego nowego porządku na obszarze czesko-morawskim.

W tej dziedzinie kierują się oni nie tylko swymi poglądami na temat nowej orientacji katolickiej Europy, ale także przede wszystkim swoimi własnymi interesami narodowymi. Równocześnie czują się one związane powagą przyszłości, jaką w najbliższej przyszłości przeżyje państwo, a oświadczają także czeskim katolikom, którzy pragną pozostać wiernymi i oddanymi dziełom swojego narodu. Podobnie jak cały czeski naród, tak i katolicy czescy solidaryzują się z polityką prezydenta dra Hachy.

Dalszy rozwój czeskiej produkcji filmowej.

(=) **Praga, 10 lutego.** W ciągu bieżącego miesiąca ma się rozpocząć nakręcanie czterech nowych czeskich filmów. Wśród nich zwraca uwagę film treści historycznej, zakrojony na większą skalę, oraz nowa komedia znanego czeskiego komika Vlasty Buriana.

Eksport Turcji kurczy się.

Istambul, 10 lutego. Według oficjalnych danych import Turcji wyniósł w grudniu 1940 roku kwotę 5,33 milionów tureckich funtów, eksport zaś 11,87 milionów funtów, dając tem samem nadwyżkę przeszło 6 milionów funtów, wywóz zaś 111 milionów funtów. Natomiast jeżeli chodzi o ilość, to eksport skurczył się o 580.000 ton a odnośnie wartości towaru o 65 milionów tureckich funtów.

MIECZYSLAW TURSKI.

Radości i smutki.

Słynny chiński mędrzec Fun-Hi, nauczający prawd życia, wypowiedział swego czasu do grona uczniów te pamiętne słowa: „Przyczyny radości dla jednych, stanowią często źródło zmartwienia dla drugich!“

Minęły wieki. Nad skalnym grobowcem mistrza z Szan-Tung przewalały się zawieruchy wojenne i przechodziły wielkie dni chwały cesarstwa chińskiego. Wpływ zachodniej kultury dotarł aż do najdalejzych prowincji państwa Smoka, zmieniając niejednokrotnie zapachy i obyczaje ludności, lecz powyższa złota maksyma filozofa z nad brzegów Hwang-Ho nie straciła nic ze swej aktualności.

„Posłuchajcie!“ — powiada on w księdze swych słów — „Posłuchajcie, drodzy przyjaciele! Gdy klasa nieurodzaju dotknie kraj cały, wszyscy się smuć. Właściwie jest zmartwiony, iż stracił swe plony, mieszczanin, mandaryn czy bonza z trwogą myśla o czekającym ich głodzie. Lecz w ustronnym zakątku kraju, gdzie żyzne grunty obrodziły, rolnik zacierza ręce z radości, iż sprzeda po wysokiej cenie swe plody ziemne i cieszy się już naprzód, marząc ile zbytkowych rzeczy za nie kupi. Oburza się jedynie, czy władze nie zmuszą

Francja wprowadza służbę pracy

Ośmiomiesięczne obozy pracy dla 20-letnich.

(=) **Genewa, 10 lutego.** Jak donoszą z Vi-chy, rząd francuski wydał dekret w sprawie wprowadzenia obowiązkowej służby pracy dla wszystkich obywateli pól męskiej. Wszyscy Francuzi, liczący 20 lat, będą musieli odbyć 8-miesięczną obowiązkową służbę w obozach pracy, wzgl. młodzieżowych obozach fabrycznych. Powołania do tych obozów będą doręczane kandyda-

tom 3 razy w ciągu roku.

Obowiązkowa służba pracy dotyczyć ma również mieszkańców Algieru, francuskich kolonii, protektoratów i obszarów mandatowych. Wprowadzenie obowiązkowej służby pracy na obszarach okupowanych nastąpi w okresie późniejszym, który zostanie dodatkowo zakomunikowany, po ukazaniu się odpowiednich uchwał rządowych.

Pogłoski o zmianie gabinetu w Belgradzie.

Belgrad, 10 lutego. W związku z ostatnimi zmianami personalnymi w rządzie jugosłowiańskim, jak również mającymi nastąpić ewentualnie dalszymi zmianami, które mają na celu wzmocnienie serbskiej części rządu Cwetkowicza, szerzona zagranicą wiadomość, że w tonie rządu jugosłowiańskiego został wywołany przez ministra poczty Torbara, który jest Chorwatem, kryzys gabinetowy, ponieważ Torbar popadł w konflikt z innymi członkami rządu.

Jak się dowiadujemy z miarodajnej strony, ani we czwartek, ani w piątek nie było żadnych marad o charakterze politycznym

w sprawie reorganizacji gabinetu i wszelkie wiadomości o konflikcie między ministrem poczty Torbarem a pozostałymi członkami gabinetu są zupełnym wymysłem.

W dobrze poinformowanych kręgach politycznych dodaje się, że przewidziane są na najbliższy okres czasu pewne zmiany w gabinecie Cwetkowicza, które jednak dotyczyć będą głównie serbskiej części rządu. Mówi się więc o możliwości wstąpienia do rządu b. ministra opieki społecznej w pierwszym gabinecie Cwetkowicza, Rajakowicza, oraz burmistrza miasta Skoplje w południowej Serbii Michajłowicza.

Obrady ministrów rumuńskich.

Bukareszt, 10 lutego. Pod przewodnictwem generała Antonescu odbyła się rada gabinetowa, na temat której wydano następujący komunikat urzędowy.

1) Przy badaniu sytuacji wewnętrznej stwierdzono, że w całym kraju wszędzie przywrócono porządek. Wydano wskazówki odnośnie do organizowania służby porządkowej. 2) Wydano zarządzenia, aby opróżnione w policji i w administracji stanowiska obsadzić urzędnikami, stojącymi

do dyspozycji państwa i przez członków armii. 3) Postanowiono tak poprawić sytuację materialną urzędników, aby mogli oni uzyskać najwyższą wydajność pracy. 4) Zarządzono surowe kary na tych pełnomocników rządu do rozmaitych przedsięwzięć, którzy niezupełnie dokładnie wypełnili powierzone im zadania. 5) Skoro tylko pełnomocnicy znajdują się na stanowiskach — wszelkie prace do reorganizacji ministerstw zostaną podjęte.

Anglik zasądzony za szpiegostwo

(=) **Tokio, 10 lutego.** Stały mieszkaniec Kobe, Vincent Peters, Anglik, został przez sąd wyjątkowy skazany na karę 5-letniego więzienia za szpiegostwo.

Nowe akty terroru w Szanghaju.

Szanghaj, 10 lutego. W ubiegłym tygodniu doszło w Szanghaju do nowych aktów terroru. Nieznani sprawcy rzucili granaty ręczne na dwa budynki sądowe, w których mieścił się sąd kryminalny, przy ul. Wej-hajwej Road w części międzynarodowej miasta, w drugim zaś „Special First District Court“ na Chekiang Road. Sprawców dotychczas nie ujęto.

Patrol włoskiej straży granicznej zasypany przez lawinę.

(=) **Mediolan, 10 lutego.** W Alpach włoskich na terenie Goryczy wydarzyła się katastrofa lawinowa, której ofiarą padł patrol włoskiej straży granicznej. Lawina uderzyła się ze zbocza Monte Bogatini w okolicy Tolmeina. Pod lawiną zginęło 8 żołnierzy oraz oficer dowódca patrolu.

Mieszkańcy okolicznych wsi znaleźli 11 żołnierzy z tego patrolu, którzy odnieśli dotkliwie odmrożenia części ciała. Wszystkich uratowanych przewieziono do szpitala. Katastrofalny ten wypadek wydarzył się w dniu 5 lutego.

Kiedy zaniepokojeni o los członków patrolu żołnierze straży granicznej udali się

śladoi patrolu, natknęli się na szczęśliwie ocalonych towarzyszy.

Wielka akcja na rzecz czeskich malarzy.

(=) **Praga, 10 lutego.** Czeska rada narodowa przystąpiła obecnie do zamknięcia swej akcji, w której ramach zorganizowano w ciągu ubiegłych tygodni 30 wystaw dzieł sztuki w różnych miastach Czech i Moraw. Wystawa praska mieściła się w pięciu wielkich salach i trwała 37 dni.

Wszyscy zamieszkali w Pradze artyści wystawili ogółem 547 dzieł, z których zdolano sprzedać 359 za łączną kwotę 755.360 koron. Publiczność tym razem swoje szczególne zainteresowanie poświęciła grafice. Frekwencja na wystawie praskiej wynosiła około 45.000 osób, a więc wzrosła o przeszło 10.000 osób w porównaniu do roku ubiegłego.

Egipt redukuje uprawę bawełny.

(=) **Bejrut, 10 lutego.** Według urzędowej publikacji egipskiego ministerstwa handlu i przemysłu, okazuje się konieczność znacznego zmniejszenia obszaru pod uprawę bawełny.

W związku z tem wspomniane ministerstwo wyjaśnia, że magazyny bawełny w Aleksandrii są do tego stopnia przepełnione tym surowcem, że zarówno hodowcy, jak i kupcy uzyskali swobodę działania, mając na celu pozbycie się nadprodukcji krajowej. Ostatnio, Egipt miał możność wyzbycia się jedynie 25 proc. zapasów z ostatnich zbiorów.

W kilku wierszach.

W gmachu najwyższej rady łóż wolnomularskich w Brukseli otwarto wystawę masonską. Wspaniałe urządzenia wnętrz i portrety szeregu wybitnych polityków którzy piastowali wysokie godności i stopnie w lożach masonskich wywołały wielkie zainteresowanie wśród belgijskiej publiczności.

* * *

W dniu 18 maja obchodzić będą Włochy „Dzień Włochów na kuli ziemskiej“. Kierownictwo organizacji tego uroczystego dnia spoczęło w rękach sekretarza partii faszystowskiej i przewodniczącego Towarzystwa Dante-Alighieri.

* * *

W najbliższym czasie powstać ma w Rzymie szkoła dla bliźniaków, w której badać się będzie zagadnienia bliźniaków i do której uczęszczać będą wyłącznie rodzeństwa bliźniacze.

* * *

W Madrycie ukonstytuował się „międzynarodowy komitet repatriacji hiszpańskich dzieci, wywiezionych zagranicę“. Celem tego komitetu jest przyspieszenie powrotu hiszpańskich dzieci, które w czasie wojny domowej zostały wywiezione zagranicę. Dotychczas udało się przywieźć do kraju 19.000 dzieci, natomiast 4.400 przebywa jeszcze na terenie Rosji Sowieckiej, 100 dzieci znajduje się we Francji i w Meksyku. W najbliższym czasie mają powrócić do kraju dzieci, bawiące we Francji.

* * *

W Szwajcarii wprowadzona zostanie z dniem 1 kwietnia we wszystkich hotelach, restauracjach i jadalniach jednolita karta obiadowa. Równocześnie zniesione zostaną jadłospisy à la carte.

* * *

W ciągu nadchodzącej wiosny otwarta zostanie w Pradze nowa scena operetkowa t. zw. „Mała Operetka“ w dzielnicy Winohrady.

* * *

Czeski Teatr Narodowy w Pradze rozpoczął wstępne prace nad inscenizacją nieznaną dotychczas w Czechach baskijskiej opery narodowej „Amaya“, skomponowanej przez Jęsu Guridi.

* * *

Repatriacja b. żołnierzy francuskich, internowanych w Szwajcarii, została zakończona. Ostatni pociąg z internowanymi żołnierzami przybył w ciągu dnia wczorajszego nad granicę francuską.

* * *

Komunikacja telefoniczna i telegraficzna między Siamem a francuskimi Indochinami, przerwana od dwóch miesięcy, została — jak donoszą z Bangkoku, ponownie podjęta.

* * *

Jak donosi TASS, ukazał się obecnie w rosyjskim tłumaczeniu drugi tom „Myśli i wspomnień“ Bismarcka i to w nakładzie 100.000 egzemplarzy. Jak już poprzednio doniesiono, pamiątki Bismarcka przyjęła sowiecka opinia publiczna z olbrzymim zainteresowaniem.

* * *

Według doniesień tokijskiej prasy, mają być podjęte przygotowania do ewakuowania większej liczby Japończyków ze Stanów Zjednoczonych. W sobotę pisał „Asahi Szimbun“, że członkowie wielkich firm japońskich w Nowym Jorku przygotowują powrót do ojczyzny 150 osób, które z uwagi na napiętą sytuację na Pacyfiku mają odejść w marcu, a najpóźniej w kwietniu.

go do oddania płodów po zwyczajnej cenie targowej!“

O, jak przewidującym był mistrz Fun-Hi! „Przeżył radości dla jednych, stanowią często źródło zmartwienia dla drugich!“

Pada śnieg. Obficie leżą duże płaty unoszone wiatrem. Puszysty białe całun pokrywa pola i drogi. Nawet na ulicach wielkich miast tarasują przejazd zwały śnieżne. Miesza się okiścia szronu świerki i jodły w parkach miejskich.

Wiesniacy martwią się, mając utrudniony dojazd do miasta. Denerwują się pasażerowie po dworach kolejowych, gdyż zamieć śnieżna opóźnia bieg pociągów i zmusza podróżnych do długich godzin oczekiwań w poczekalniach stacyjnych.

Wydłużają się twarze synów Izraela ciągnących długim szeregiem z łopatami na ramieniu do pracy nad zabezpieczeniem miejsc najbardziej narażonych na zaspy.

Lecz oto na obszernej placu miejskim stoi rząd sanek. Dorozkarskie radośnie zacierają ręce. Zaczął się ich sezon. Melodynie dzwoneczki i rwa z kopyta konie. W saniach roześmiane twarze ludzi, którzy po całodzienniej pracy jadą „kuligiem“ w ośnieżone pola odetchnąć pełną piersią na mroźnym powietrzu.

Poza rogatkami miejskimi ruch i gwar. Tam zaczyna się raj narciarzy. Małe bobasy, młodzież, panowie których skronie przypruszyła siwizna cięgna „na deskach“ znacząc długie ślady. Ten i ów „wykoprytnie“ się czasem przy zbyt ostrym wirażu,

lecz katastrofa kończy się tylko na śmiechu wataśkich obecnych. Śmigają z góry na dół sanki otoczone śnieżnym tumanem.

Właściciele składów przyborów sportowych przeżywają swój „okres kokosowy“.

A oto inny obrazek udowadniający prawdziwość słów chińskiego filozofa.

Młody wytwórny gentleman naciska kłamkę drzwi wejściowych wiodących do sklepu galanteryjnego.

Zamknięte! Młodzian jest wściekły! W cukiernię! Młodego wybranka serca, a on pragnie ukazać się jej w nowym płomienym krawacie będącym symbolem jego gorących uczuć. Sklep zamknięty od 11—13 i młody lowelas musi poczekać aż do południa. Zmartwiony burczy coś pod nosem i ościeżale odchodzi.

Tymczasem ekspedientki sklepowe z radością biorą się pod rękę podążając na spacer w plantacje. Dwie godziny wytchnienia dla zdrowia! Starsze, zameżne spieszą do domu przygotować obiad albo zabawić dzieci.

— „Zawsze myślałam“ — zwierza mi się jedna z nich — „czy kiedy w dniu pracy w godzinach przedpołudniowych będę mogła wpaść do domu pomóc mamie w pracy. I wreszcie mogę! Bo dawniej to chciały wyjść ze sklepu tak wcześnie trzeba było „markierować“ chora i bujać, że się idzie do Ubezpieczalni!“

I jeszcze jeden obrazek z codziennego życia, zresztą niemiernie autentyczny. Przechodząc ulicą słyszę jak pewna star-

sza pani z zadowoleniem opowiada swej przyjaciółce, iż otrzymała przed chwilą przydziałową marmeladę bardzo smaczną, a tanio. W chwilę później w dużym sklepie spożywczym byłem świadkiem jak leciwa jejmość dźwigająca dwie duże wypakowane torby, zwracała się słowem kumoszce z oganem torby, nieszczerząc się swymi kłopotami, zadowolona tymi słowami:

— „Moja kochana pani! Jutro Irenki urodziny, pannica do wzięcia, więc zaprosiłam moc kawalerów. Będzie przyjęcie na dwanaście osób aż palce lizać. Podam kupałki z łososem i sałatką, mam wódeczkę i wino, na pieczyście kurczaki oraz indyk, później tort czekoladowy i prawdziwa ziarista czarna kawa. Tylko jedno mnie trapi moja kochana pani, prasowanych daktyli nigdzie dostać nie mogę. To okropne!“

Mało powiedzieć okropne! To straszne, jak ta biedna Irenka będzie mogła obchodzić w tych czasach urodziny bez przekładnia z daktylami. Jej korpulentna namusia jest chyba najniezwyklejszą z niezadowolonych bo cierpi na zanik tego co się nazywa „zdrowym rozsądkiem“.

Jedno tylko w tej sprawie jest pocieszające, że dorodni młodzieńcy, których ugości panna Irenka w dniu swych urodzin, wypróżnią wszystkie smakołyki ze spiżarni mamusinej. Tylko czy któryś z nich zdecydował się nawet po tej „ucieczce Lukullusowej“ stanąć z Irenką na ślubnym kobiercu to znowu jak mówią na Zwierzynku „Inksza inkszość“. Chyba, że jak się to powiada — panna Irenka jest grzechu warta!

Z sali koncertowej.

Wielki sukces wieczoru pieśni i muzyki w Starym Teatrze.

Kraków, 10 lutego.

Występy rewii warszawsko-krakowskiej stanowiły pierwszy wyłom w obecnej stagnacji polskiego życia artystycznego w Krakowie. Po rewii przyszła kolej na imprezę poważniejszą — **wielki wieczór koncertowy**. W ostatnich czasach Kraków miał sposobność usłyszenia doskonałej orkiestry filharmonicznej, tem więcej przeto wzrosły zainteresowania muzyczne, tem więcej, że jak narazie — Kraków nie ma własnej stałej sceny.

Wieczór sobotni, stanowiący premierę koncertu, był **wielkim sukcesem artystów i organizatorów**. Tłumy publiczności zapelnily salę Starego Teatru i trzeba stwierdzić, że była to publiczność, która umiała ocenić wysiłki artystów. Od pierwszej chwili nawiązał się **serdeczny kontakt między artystami i widownią** i nastrój ten wzrastał z każdą chwilą, dochodząc w kilku wypadkach do objawów spontanicznego entuzjazmu.

Brawa i oklaski, które przez długi czas zatrzymywały artystów na estradzie i zmuszały ich do bisowania, były **zupełnie usprawiedliwione**. Poziom produkcji, jego wykonanie oraz planowe opracowanie koncertu musiało zadowolić najwybredniejszego nawet słuchacza.

Nazwisko Ewy Bandrowskiej-Turskiej mówi samo za siebie.

Pamiętamy dobrze, że wiadomość o jej rzeźkim wypadku podczas obłożenia Warszawy we wrześniu 1939 r. wywołała w całym świecie wstrząsające wrażenia, pamiętamy dobrze radość, z jaką przyjęto wiadomość, że znakomita artystka powróciła zdrowo i cało po perypetjach wojennych do kraju.

Fakt przesunięcia premiery z piątku na sobotę ze względu na stan zdrowia artystki wywołał zaniepokojenie, ale można się było przekonać, że **obawy były zupełnie płonne**. Arje i pieśni, odśpiewane przez panią Bandrowską-Turską były dowodem, że **skala jej talentu pozostała na dawnej wysokości a jej wykształcenie w technice śpiewu usprawniło w zupełności zachwyty znawców całego świata, znającego dobrze panią Bandrowską-Turską z okresu przedwojennego**.

W pierwszej części koncertu pani Bandrowska-Turska odśpiewała arję z „Cyrylika Sewilskiego” Rossiniego oraz „Lieża” „Sen o miłości”. W drugiej części najwięcej podobała się publiczności piosenka Caton z opery Różyckiego „Casanova”, którą **znakomita artystka musiała bisować**. Poza tem w programie znalazły się: Szymanowskiego „Samotny księżyc”, Obradorsa piosenka hiszpańska i Sarasate’go „Czarny wachlarz”. Wreszcie w trzeciej części koncertu usłyszeliśmy tango Albeniza, Macuszewicza gawot, Lieurance’a „Nad rzeką” i Webera „Zaproszenie do tańca”. Publiczność długoby jeszcze nie puściła ze sceny bohaterki wieczoru, gdyby nie... godzina policyjna, która zmuszała do pośpiechu.

Wielkie wrażenie wywołał również

występ Eugenii Umilskiej.

W grze jej uderza przedewszystkiem **znakomite apanowanie gry w najdrobniejszych szczegółach techniki oraz temperament**,

który czyni jej grę **wprost fascynującą**. Słyszac jej grę zdaje się sobie sprawę z tego, że artystka wkłada całą swoją duszę w utwór i rozumie intencje kompozytora.

Pani Umilńska wykonała w pierwszej części koncertu Sonatę „Tryl Diabelski” Tartini’ego, w drugiej — romans andaluzyjski Sarasate’go, taniec węgierski Brahmsa, Manuela de Falli taniec hiszpański a ponadto na „bis” Szymanowskiego „Pieśń Roksany”, wreszcie w trzeciej części Wladigeroffa Pautscho „Rapsodję bułgarską”.

Do poziomu obydwoh przedstawicieli płci pięknej dostrzili się

Tadeusz Zakrzewski.

Jego arja z „Pajaców” Leoncavalla stanowiła otwarcie wieczoru, które zdecydowało o tem, że między estradą a widownią nawiązała się nie przyjaźni i zrozumienia. W drugiej części Zakrzewski odśpiewał De Curtis Serenadę i Bixio „Twojem jest serce me”, a w trzeciej Dama „Przebrzmiała pieśń” i dwie jeszcze pieśni na usilne żądania publiczności.

W całości koncert ten pozostawił po sobie **niezwykle miłe wrażenie**, o którym

Dziś koncert Filharmonji krakowskiej.

(Jo) Kraków, 10 lutego. Dziś, t. zn. w **poniedziałek o godz. 19.30 odbędzie się koncert Filharmonji krakowskiej**, na który składa się **bogaty repertuar**.

Z poszczególnych punktów programu na uwagę zasługuje symfonia d-moll Haydna, którego usłyszemy poraz pierwszy od początku występów artystycznych Filharmonji. W skład repertuaru wchodzi utwory Schuberta, popularnego dzięki prawdziwym klejnotom, jakimi są jego liryczne pieśni, oraz Straussa, który zdobył cały świat swojemi walcami.

Z muzyki romantycznej Weber, oraz **Rachniak, który był znany w Polsce w latach między 1907 a 1909 rokiem**, kiedy dy-

redko się nie zapomni. Trójce artystów akompanjowała niezwykle umiejętnie **pani J. Szamotulska**, która w dużej mierze przyczyniła się do ogólnego sukcesu.

Z nieminiejszym powodzeniem koncert został powtórzony w niedzielę w południe, jako poranek popularny, oraz w niedzielę wieczorem.

Na marginesie wieczoru nie sposób nie zwrócić uwagi na jedną z wielkich wad publiczności krakowskiej, dotyczącej **punktualności przychodzenia na koncerty**. Niestety przyjęło się u nas przekonanie, że należy do t. zw. dobrego tonu spóźnienie się „przynajmniej” o kwadrans. O ile tego rodzaju przyzwyczajenie można było tolerować w normalnych czasach, to obecnie nazwać to można tylko lekkomyślnością, skutkiem której stratną jest jedynie publiczność, gdyż mimo entuzjazmu widowni i dobrej woli artystów **trzeba było przyszywać do bisów i nadatków ze względu na spóźnienie porę**. Najwyższy już czas, aby przyjąć za zasadę, że do dobrego tonu należy przychodzić punktualnie na koncerty, tak samo jak na zebranie towarzyskie czy brydża.

(w.)

KRONIKA

Generalne Gubernatorstwo na Targach Lipskich.

Kraków, 10 lutego. W tegorocznych wiosennych Targach Lipskich weźmie udział również Generalne Gubernatorstwo, wystawiając eksponaty swego przemysłu na stoisku zbiorowym. Ze względu na szczupłość rozmiarów miejsca wyznaczonego pod stoisko zbiorowe Generalnego Gubernatorstwa, tylko najważniejsze czołowe firmy eksportowe wystawiać będą w Lipsku swoje eksponaty. Zakłady hutnicze „Stalowa Wola” reprezentowane będą na Targach Lipskich osobnym stoiskiem.

Jak adresować listy i paczki.

Kraków, 8 lutego. Placówki pocztowe Kraków, Lublin, Radom i Warszawa nie otrzymują żadnego dodatku urzędowego do nazwy miejscowości. Inne placówki pocztowe, w których znajdują się urzędy pocztowe, lub ekspozytury pocztowe (pocztowe placówki urzędowe pod kierownictwem niemieckim) otrzymują jako **dodatek urzędowy do nazwy miejscowości, nazwę okręgu w nawiasach**. Naprzykład Sanoł (okręg Kraków), Tomaszów Mazowiecki (okręg Radom).

Miejscowości, w których znajdują się urzędy pocztowe, agencje pocztowe, lub placówki pomocnicze (pod kierownictwem nie-niemieckim) otrzymują jako **urzędowy dodatek do nazwy miejscowości, nazwę przelozonego niemieckiego urzędu pocztowego względnie ekspozytury pocztowej**, zapożyczając słówka „przez” np. Komorowa przez Ostrów Mazowiecki (okręg Warszawa), Kodeń przez Białą Podlaską (okręg Lublin). Pisownia nazw miejscowości badana jest obecnie przez Rząd Generalnego Gubernatorstwa, a wynik tego badania będzie mógł być zakomunikowany wkrótce Urzędowi pocztowemu.

Z chwilą ustalenia jej, należy przeprowadzić zmianę stempli pocztowych, pieczęci itp. w zakresie stojących do dyspozycji środków lokalnych.

Nazwy urzędów telegraficznych regulowane będą od wypadku do wypadku. Na lepki na paczki należy narazie jeszcze dalej zapatrywać w nadruk słowa: „Generalne Gubernatorstwo”. Poza tem nie należy więcej używać nazwy „Generalne Gubernatorstwo” dla oznaczenia położenia urzędu pocztowego. Urzędy pocztowe stosować mają natychmiast w korespondencji **skróty urzędowe** w celu zaprowadzenia ich.

Wykrycie tajnej gorzelni.

Piotrków, 10 lutego. Władze policyjne w Piotrkowie zauważyły od pewnego czasu, że w handlu nielegalnym pojawiły się większe ilości wódki. W wyniku dochodzeń i obserwacji stwierdzono, że samogonka sprzedawana w mieście pochodzi z „gorzelni” niejakiego Pierasa, mieszkańca Piotrkowa, który wyrabiał samogonkę w specjalnym aparacie destylacyjnym, zainstalowanym w jego mieszkaniu. Przy pomocy kilku ludzi sprzedawał następnie Pieras swój destylat w handlu nielegalnym.

Funkcjonariusze policji, po rewizji dokonanej w mieszkaniu Pierasa, skonfiskowali aparat destylacyjny oraz większą ilość gotowej wódki, przekazując konkurenta „Generalnej Dyrekcji Monopoli” władzom sądowym.

Zuchwałe włamanie do składnicy urzędu w Krakowie.

Kraków, 10 lutego. **Onegdaj dokonano zuchwałego włamania do składnicy materiałów jednego z urzędów przy ul. Sienkiewicza w Krakowie**. Około godziny czwartej nad ranem dostali się przy pomocy wytrychów nieznaní sprawcy do gmachu urzędu, włamali się następnie do piwnicy, a stamtąd przedostali się do składnicy materiałów. Skład skradli około 300 par podszew skórzanych, 25 par obuwia roboczego oraz 44 pary spodni roboczych z płótna.

Włamywacze wyprowadzili następnie z znajdującego się w podwórzu gmachu garażu samochód służbowy, znak rejestracyjny „Ost 479, marki „Mercedes”, załadowali do niego cały łup złodziejski i odjechali w nieznanym kierunku. W zbiorniku samochodu znajdowało się około 60 litrów benzyny, która to ilość paliwa pozwoliła złodziejom na przejechanie dość znacznej odległości.

Zarządzono energiczny pościg policyjny za zbiegłymi włamywaczami.

WŁADYSŁAW BARCICKI.

WIZYTA

Powieść współczesna.

14)

— Telefon nie funkcjonował... — broniła się Orłowska. Już poprzednio, rano dzwoniłam, ale też mi nikt nie odpowiedział, a telefonistka twierdziła, że połączenie jest popaite.

— Skąd pani dzwoniła do tego mieszkania? — zapytał komisarz.

— Z kawiarni „Italia” — odparła zapytana.

Dwaj towarzysze komisarza, ubrani po cywilnemu, przyglądali się jej z niedowierzaniem. Jeden z nich miał nieprzyjemną twarz lisa, z wystającą szczęką, małym rzyżym wąsikiem, drugi zaś miał dużą głowę, małe oczka, nos zadarty i robił wrażenie człowieka sprytnego i jowialnego. Sam komisarz był starszym, suchym człowiekiem, o groźnych krzaczastych brwiach. Ruchy jego były nerwowe, prędkie, jakby przygotowane na ewentualne niebezpieczeństwo. Postawa cała zdradzała wysłużonego oficera.

— W jakiej sprawie chciała pani mówić z mecenasem Jerskim? — interpelował dalej komisarz.

— W sprawie czysto osobistej, o której trudno mówić, panie komisarzu — dodała po chwili Orłowska.

— Może pani nam powie, mimo wszystkich — nalegał komisarz.

— Niestety, nie mogę... To rzecz bardzo prywatna...

— Hm, hm, — mruknął komisarz.

A po chwili zwracając się do swych towarzyszy:

— Proszę, niech panowie jeszcze przeszkąją całe mieszkanie. Ja zajmę się tem biurkiem w gabinecie. Proszę, niech pani przejdzie ze mną do drugiego pokoju.

Orłowska usiadła na małej kanapie w rogu pokoju, komisarz usiadł naprzeciw biurka i wyciągał jedną po drugiej każdą z czterech dużych szuflad bocznych.

— Panie komisarzu, — zaczęła nieśmiało młoda kobieta, — miałam tutaj ciekawy widok podczas mego przymusowego siedzenia.

— Coż takiego? — zapytał żywo starszy urzędnik.

— Wchodził tutaj pewien pan, który przeszedł cały do biurka... Z jednej z szuflad wyjął paczkę papierów. Przeszukał je, wyjął coś, o ile mogłam zauważyć i następnie resztę znów włożył do szuflady i wyszedł.

— Jak pani mogła to zauważyć? — spytał.

— Naraz posłyszałam jakieś kroki, a że sama nie mogłam się ruszyć i nie wiedziałam, co o tem sądzić, więc podeszłam do drzwi, uchyliłam je i cała ta scena utkwiła mi żywo w pamięci.

Komisarz zastanowił się przez chwilę.

— Jak wyglądał ten młody człowiek, o którym pan mówi? — zapytał.

— Był dobrze zbudowany, ubrany w ciemno-granatowy garnitur, na głowie miał melonik. Nie odwrócił się do mnie, więc nie widziałem jego twarzy, ale robił wrażenie młodego i raczej przystojnego człowieka.

— Jak długo przebywał w gabinecie? — Krótko, może kwadrans, czy coś w tym rodzaju. Wziął papiery i poszedł, resztę zawiązał i włożył do szufladki.

Komisarz podszedł do biurka.

— Proszę, niech pani obejrzy sobie te paczki papierów. Może pani pozna te,

o którą tutaj chodzi.

— Na wierzchu paczki leżał jakiś fioletowy papier, więc o ile go nie schował, to ja poznam.

Poczęli przerzucać paczki z papierami, na których zawsze znajdowała się kartka z napisem, co w paczce się znajduje. Po chwili komisarz wyjął paczkę, na której wierzchu rzeczywiście znajdował się fioletowy arkusz papieru.

— Czy to ta? — zapytał.

— Tak, panie komisarzu.

— No dobrze — mruknął. — A teraz nie mamy tu już nie do roboty. Pojedzie pani z nami do komisariatu, tam pani zezna, co pani wie o tej sprawie, sprawdzimy pewne szczegóły i tyle. Proszę za mną!

Zanim wyszli z mieszkania, zameldowali dwaj towarzysze komisarzowi, co zauważyli w mieszkaniu i jaki rezultat dało ich poszukiwanie. Zamknięto drzwi mieszkania i wszyscy czworo zeszli na dół. Wkrótce siedzieli w taksówce i jechali w stronę komisariatu.

Budynek komisariatu był duża, brudna rudera, w której mieściło się kilka pokoi zaopatrzonych szafami z aktami, stolami i zwykłym urządzeniem biurowym.

W gabinecie siedział za biurkiem młody człowiek w złotych okularach, ze złośliwym uśmiechem na ustach. Starał się być wobec wszystkich bardzo uprzejmy, robił jednak wrażenie człowieka, który chętnie ludziom dokucza.

Przed jego obliczem stanęła w kilka chwil później panna Orłowska.

— Proszę niech pani zajmie miejsce! — rzekł do niej uprzejmie.

Po chwili, odłożywszy jakąś potężną teczkę pełną papierów i przejrawszy kilka fotografii zwrócił się do Orłowskiej:

— Pani jest artystką teatru Bagatela?

— Tak.

— Od ilu lat występuje pani w teatrze?

— Od czterech.

— Czy pani poprzednio była urzędniczką?

— Nie, przez krótki czas miałam posadę biurową.

— Wiem, o tem, a u kogo?

Orłowska zawahała się na chwilę.

— U pana mecenasa Jerskiego. — Odparła jakby zawstydzona.

— A potem często widywała pani mecenasa?

— Czasem... Ale czy to panu koniecznie potrzebne do sprawy zagadkowego okradzenia mieszkania mecenasa?

— Owszem, koniecznie. Ale skąd pani wie, że tu chodzi o okradzenie? — zapytał nagle, patrząc na nią świdrującymi oczyma.

— Przypuszczam... Coż innego mogło tam zajść?

— Nie chciała pani powiedzieć komisarzowi Pilzowi dlaczego pani znalazła się w mieszkaniu i dlaczego pani tam wogóle przybyła. Ja panią bardzo proszę w imię jej własnego interesu, aby pani to jednak powiedziała! — nastawał na Orłowską komisarz.

— Jest to sprawa czysto osobista... Rozumie pan komisarz, że każdy człowiek — nie dokończyła toku myśli.

— ... ma swoje tajemnice! Oczywiście, ale widzi pani policja również zna cudze tajemnice i to nawet dosyć dobrze ukryte, więc nie ma sensu milczeć, bo prędzej czy później i tak się dowiem.

— Miałam zamiar go zobaczyć bo... wyjeżdżam!

— Wyjeżdża pani? A dokąd jeśli wolno zapytać i w jakim celu?

— Dostałam engagement do Lublina.

— A dlaczego się pani chciała z nim zobaczyć przed wyjazdem?

— Chciałam się pożegnać!

— Czyż stosunki pani z mecenasem są tak bardzo serdeczne? — złośliwy uśmiech igrał na jego twarzy.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Skazanie oszusta.

Kraków, 10 lutego. Niemiecki Sąd Specjalny w Klecach skazał rolnika Bzdżonę z Krezoli, w powiecie Jędrzejowskim, na 2 miesiące więzienia i 300 złotych grzywny za przestępstwo usiłowanego oszustwa.

Skazany rolnik, czyniąc zadość swoim obowiązkowi kontyngentowemu, odstawił na targowicę powiatową w Jędrzejowie krowę ze swego gospodarstwa, wagi około 850 kg w stanie nadmiernego nakarmienia, chcąc w ten oszukańczy sposób upozorować większą wagę zwierzęcia. Okazało się po zabiciu krowy, że sam żołądek z zawartością ważył ponad 100 kilogramów.

Manewr pomyslowego rolnika nie udał się jednak, albowiem komisja targowa zauważyła tę próbę nieuczciwego uzyskania wyższej ceny za odstawią krowę i zrobiła odpowiednie doniesienie karne.

Wyrok ten niech będzie przestrogą dla wszystkich rolników, którzy pamiętać powinni o tem, że bydło odstawiane w ramach kontyngentu, dostarczane musi być w stanie nienakarmionym.

Surowa kara za kradzież ryb.

Kraków, 8 lutego. Policjant, przechodząc lasem majątku Gołęczyn pod Pilzmem — powiadomiony o stałych kradzieżach ryb — zupełnie przypadkowo spotkał w lesie dwóch osobników, którzy z wysiłkiem dźwigali na plecach pełne plecak. Zaintrygowany, z obowiązku służbowego zapytał nieznajomych, co oni niosą w plecakach. I tu pada niespodziewana odpowiedź: ryby!

Posterunkowemu mimowoli przychodzi na myśl kradzież ryb ze stawów dworskich i zaoferowany bliżej, bada wystraszonych wędrowców, skąd mają towar, czy też dobytek, zapewniający ich plecaki. I coż się okazuje? Obaj objęci wędrowcy byli poprzednio rybakami zajętymi — nawiasem mówiąc u żyda — handlarza rybami, niejakiego Alter Kranza. Zagadka rozwiązała się sama. Obaj przytrzyman, pracując ongiś w wymienionego handlarza, kradli ryby w stawach majątku Gołęczyn i sprzedawali te klientom swego b. pracodawcy. Sam Alter Kranz żądał jedynie za przeprowadzenie i ułatwienie całej transakcji małej rybki na „święto“ piątkowe.

Nie byłoby w tej całej sprawie zasadniczo nic bardzo dziwnego, gdyby złodzieje nie dokonywali kradzieży młodego narybku, z którego ani szczególnego pożytku, ani specjalnie dużego zarobku nie mieli.

Obaj oskarżeni, gdy znaleźli się przed sądem, całą winę za popełniony czyn starali się zrzucić na „biednego“ żydka, który znów tłumaczył się swym małym w tym interesie zyskiem — jednej „rybki“ na tydzień i tem, że on zasadniczo do takiej sprawy nie przyłożyłby ręki, gdyby mógł w inny sposób zarobkować. Żyd był stary i podobno chory, więc sąd uwolnił go od winy.

Złodziei jednak, mimo okoliczności łagodzących, otrzymali zasłużone kary, bowiem jeden z nich został skazany na 3 miesiące więzienia, a drugi na jeden miesiąc.

Udając usłużnego okradł dziewczynę.

Lublin, 10 lutego. Na dworcu w Lublinie podszedł do młodej poszukującej pracy dziewczyny jakiś nieznany jej młody człowiek, który zaoferował jej swoją pomoc przy poszukiwaniu zajęcia. W drodze do urzędu pracy niósł on jej z grzeczności walizkę, a gdy po przybyciu do urzędu, dziewczyna zajęta była sprawą rejestracji, „usłużny“ młodzieniec znikł w pewnym momencie, zabierając ze sobą walizkę.

Nieszczęśliwa dziewczyna straciła w ten nieostrożny sposób całą swoją bieliznę i garderobę, którą zabrała w podróż.

(Jo) **WYPADEK NA NARTACH.** Razowski Mieczysław, uczeń lat 15, zam. na Kawiorach 15, złamał sobie na nartach prawą nogę. Lekarz Pogotowia Rat. po nałożeniu mu opatrunku, polecił przewieźć go do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

KOMUNALNA KASA OSZCZĘDNOŚCI MIASTA KRAKOWA**BANK DEWIZOWY**
otwiera w dniu 10-go lutego 1941 roku
ODDZIAŁ

przy ul. Karmelickiej-Reichstrasse 59 (narożnik al. Słowackiego)
Tel. 219-90

Oddział ten załatwia wszystkie interesy bankowe:

Wkładki na Książeczki oszczędnościowe

Wkładki na Rachunki żyrowe (czekowe-bieżące)

Inkaso weksli, czeków itd.

Wyjaśnienia i porady we wszelkich sprawach bankowych

Komunalna Kasa Oszczędności Miasta Krakowa
Bank Dewizowy

**Wyrafinowana zbrodnia w powiecie stopnickim
znajdzie epilog w sądzie okręgowym kieleckim.**

(Zet). Kielec, 10 lutego. W dniu 3 lipca 1939 roku na granicy pół wsi Zwierzyniec i Mikulowice, gm. Szanlec (powiat Stopnicki), znaleziono w zbożu zwłoki Antoniego Górskiego ze Zwierzynca, z oznakami uduszenia i silnie nadwyżętego „przyrodzenia“.

Posterunek policji w Busku-Zdroju przeprowadził niezwłocznie dochodzenie, którego ślady skierowały na osobę sąsiadki Górskiego, 32-letniej Marianny Ciaciowej, żyjącej w niezgodzie z zamordowanym.

W czasie przeprowadzonej rewizji, znaleziono na strychu domu Ciaciowej w beczce ze śladami krwi fartuch i bluzkę — oraz ślady krwi na rękach i nogach, oraz na spodnicy Ciaciowej.

Wobec takich faktów, Ciaciowa, która z początku wypierała się winy, przyznała się do zamordowania Górskiego w sposób ohydny.

Spotkała ona Górskiego rano w polu i poprosiła, aby wziął jej płachtę z chwałem. Idąc za nią w kierunku domu, w pewnej chwili rzuciła się na niego z tyłu, przewróciła na ziemię, przygniotła kolanami i zaczęła szarpać z wielką siłą za t.

zw. przyrodzenie. Kiedy Górski z bólu zemdlał, gniotła mu w dalszym ciągu kolanami klatkę piersiową i dusiła za gardło, poczem przycisnęła twarz do ziemi. W tej pozycji przechodnie znaleźli trupa Górskiego.

Jako tło morderstwa Ciaciowa wyjaśniła, że kupiła ona w swoim czasie od Górskiego za bardzo niską cenę kilka morgów pola. Górski, człowiek już starszy, zamierzał się ożenić. Morderczyni w obawie tego ożenku i utraty pola, które mogłoby przejść na własność przyszłej żony Górskiego, postanowiła „raz z nim skończyć“.

Zaareztowana w swoim czasie przez b. władze polskie i osadzona w więzieniu, Ciaciowa dostała się na wolność wskutek działań wojennych. Sprawa przeciwko niej miała już po rozpoczęciu wojny dwa terminy w sądzie okręgowym kieleckim, lecz nie odbyła się z powodu ukrywania się zbrodniarki.

Wtęch dniach Ciaciowa została ujęta w chwili, gdy przybyła do rodzinnej wsi w odwiedziny. Osadzono ją w więzieniu w Klecach, gdzie czeka na surowy wyrok.

wych i papierowych i uszli, niezauważeni przez stróża.

Szkoda wyrządzona wynosi około 10.000 złotych. Powiadomione o wypadku władze policyjne prowadzą energiczne dochodzenie w celu wytopienia złodziei.

Kronika żałobna.

(Jer) **Kraków, 10 lutego.** W ostatnich dniach zmarli w Krakowie: Stanisław Marjan / Augustin, pułkownik w stanie spoczynku, lat 70; ze Sznerów Aleksandra Karneyowa, żona przemysłowca, lat 65; Helena Raczyńska, wdowa po sędziu Sądu Apelacyjnego; Marja z Chłapowskich Ostoja-Ostaszewska, wdowa po śp. Adamie, właścicielka ziemiska, lat 77; Ignacy Styński, emerytowany sekretarz Starostwa, lat 59; Władysław Czuba, mistrz pozłotniczy, lat 54.

STAN WODY NA WIŚLE wynosił w dniu 10 lutego w Krakowie minus 297, w Zawichoście plus 354.

Zrzeszenie Przedsiębiorców Transportowych
na Okręg Krakowski
Kraków, Pl. W.W. Świątych 10/II,
Tel. 200-05, 200-15.

Obwieszczenie

o przydziale kart zapotrzebowania na paszę.

Począwszy od dnia 10 lutego do dnia 21 lutego 1941 będę wydawał karty zapotrzebowania na paszę na miesiąc luty 1941.

1. Dnia 10 lutego 1941 dla wszystkich właścicieli koni zarejestrowanych do dnia 1 lutego 1941 w Zrzeszeniu w myśl obwieszczenia z dnia 11. IX. 1940, opublikowanego w Gońcu Krakowskim.

2. Dla zarejestrowanych do dnia 1 lutego 1941 członków Zrzeszenia, a to: właścicieli przedsiębiorstw transportowych i tym podobnych:

Dnia 11. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 1—100.

Dnia 12. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 100—200.

Dnia 13. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 200—300.

Dnia 14. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 300—4000.

Dnia 15. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 400—500.

Dnia 17. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 500—600.

Dnia 18. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 600—700.

Dnia 19. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 700—800.

Dnia 20. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 800—900.

Dnia 21. II. 41 maja się zgłosić członkowie z numerem 900 — reszta.

Celem przygotowania kart zapotrzebowania należy zgłaszać się w moim biurze: Rathausplatz 10/II w godzinach urzędowych ze świadectwami tożsamości koni, legitymacjami i dowodami uiszczenia składek członkowskich.

Kraków, dnia 8. II. 1941.

Zrzeszenie
Przedsiębiorców Transportowych
na Okręg Krakowski

766k

Kierownik:
Dł c k a.

Co grają w kinach?**Kino WANDA św. Gertrudy 5**

wyświetla do czwartku, 13 lutego b. r.
film p. t.:

Szukamy Korffa!

W rolach głównych:

Helnz RÜHMANN — Victor JANSON
Senta FOLTIN

(Jo) **ADRESY APTEK, DYŻURUJĄCYCH DZISIEJSZEJ NOCY W KRAKOWIE:** Krowoderska 74, tel. 149-56; Adolf Hitler-Platz 22, tel. 137-04; Gertrudy 1, tel. 136-90; Długa 4, tel. 102-94; Krakowska 9, tel. 102-51; Kazimierza W. 78, tel. 154-55; Szczepańska 1, 104-02; Senatorska 5, tel. 135-78; Mogilska 16, tel. 175-90; Brodzińskiego 1, tel. 221-80.

(Jo) **WYPADKI NA ULICY.** W sobotę popołudniu upadła na ulicy Wiktorja Gromanowa lat 67, zam. przy ul. Wrocławskiej 25 i złamała lewą rękę. Lekarz Pogotowia, po nałożeniu jej opatrunku, skierował ją do szpitala św. Łazarza na oddział chirurgiczny.

Na ul. Kurniki w sobotę wieczór dostała ataku szału kobieta około 30 lat, nieznane nazwisko. Zawezwane Pogotowie Rat. przewiozło nieszczęśliwą do szpitala.

(Jo) **ZATRUŁA SIĘ NA ŚMIERĆ.** Przy ul. Lea 5, służąca Pajak Antonina, lat 20, zatrula się przypadkowo gazem świetlnym. Zawezwany lekarz Pogotowia stwierdził zgon i polecił pozostawienie zwłok do dyspozycji komisji sądowo-lekarskiej.

Żarówka OSRAM-D daje tanie światło

Światło elektryczne jest tanie, gdy używa się żarówek Osram-D!

Jest to fabrykat niedoścignionej jakości.

Żądajcie zawsze oryginalnych żarówek Osram-D!

